

týče jest Dr. H. jako jejich zástupce povinen, oněch 7000 Kč, jež v jeho rukách zůstaly z peněz, u něho pro pozůstalost složených, vydati do této pozůstalosti. Nařízení, aby těchto 7000 Kč složil do soudního uschování pro pozůstalost, vyhovuje tedy věci i zákonu, není v odporu se spisy, napadeno jest Drem H-em neprávem, neboť uplatňovaných důvodu §u 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. zde není. Dovolacímu rekursu Dra Emila H-a nebylo tedy vyhověno. Naproti tomu jest odůvodněn dovolací rekurs firmy W. V tomto řízení jest sice nerozhodno, zdali, jak v dovolacím rekursu je tvrzeno, Marie S-ová mimosoudně prohlásila, že proti zůstaviteli nároků nemá a že proti pozůstalosti nároků nevznesla, že tedy firma W. bezelstně jednala, když pohledávku zůstavitelovu vyplatila jeho dědicům. Avšak dlužno uvážiti, že napadeným usnesením nařízeno jest firmě W., by do soudního uschování pro pozůstalost Harryho Sch-a složila 19.600 Kč jako dlužnou částku tržové ceny za patenty, tedy jako pohledávku zůstavitelovu. Dle § 1 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. lze v mimosporném řízení postupovati jen potud, pokud zákony to nařizují. V případě povolení oddělení jmění dle § 812 obč. zák. lze podle tohoto § 812 vzhledem na ustanovení §§ 44 a 45 uvedeného cís. patentu zapečetiti a po případě k soudu složiti pouze ony částky movitého jmění, jež jsou v držbě zůstavitelově, a listiny o pohledávkách zůstavitelových; soud pozůstalostní ani soudní komisař, pozůstalost projednávající, jímž v tomto případě jest notář, nejsou oprávněni, nařizovati třetí osobě, jakouž je zde firma W., aby složila k soudu pohledávku, která příslušela zůstaviteli proti této osobě třetí; k tomu jsou oprávněni tím méně tenkrát, když tato třetí osoba neuznává svého dluhu, namítajíc, že pomínil zaplacením, jak to zde firma W. činí. Věřitel pozůstalostní může dle § 812 obč. zák. a § 79 cís. patentu z roku 1854 navrhnouti, aby pozůstalost byla spravována opatrovníkem; tento může dle § 145 cís. patentu z r. 1854 přijmouti od zůstavitelova dlužníka peněz a může po případě se svolením pozůstalostního soudu vymáhati pořadem práva pohledávku zůstavitelovu proti dlužníkovi. Nařízení soudního komisaře, potvrzené soudem rekursním, aby firma W. složila k soudu zbytek pohledávky zůstavitelovy za patenty, je tudíž zřejmě nezákonné, pročež dovolací rekurs, do něho vznesený, jest v § 16 cís. patentu odůvodněn.

Čís. 2050.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (novela ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n.).

Tím, že požadovatel vzal původní přihlášku zpět, domnívá se, že mu požadovací nárok nepřísluší, nevzdal se ještě požadovacího nároku a může jej opětně v prodloužené lhůtě uplatňovati.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, R i 1351/22.)

Původní přihlášku podal požadovatel dne 25. července 1919. K námitce obročníka, že požadovatel užíval pozemků jen v důsledku svého celoročního služebního poměru jako čeledín na faře, prohlásil požadovatel dne 7. července 1920 na soudě, že běře přihlášku zpět, jelikož nemá

práva na požadované pozemky, používaje jich za hospodářské práce na faře a za zvonění. Po vydání III. novely k požadovacímu zákonu podal pachtýř novou přihlášku, již oba nižší soudy odmítly, majíce za to, že se žadatel zpětvzetím původní přihlášky vzdal požadovacího nároku.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil soudu první stolice, by, proveda řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Vzal-li požadovatel původní přihlášku zpět, nevzdal se tím ještě nároku, třeba že jako pohnutku zpětvzetí uvedl, že má pozemky za hospodářské práce na faře a zvonění a nemá proto práva k výkupu, neboť vzdání se nároku předpokládá, že nárok jest prohlášovatelí povědom, má-li tedy prohlášovatel za to, že nároku nemá, ať už je v omylu právním nebo skutkovém, může prohlášení, že přihlášku běře zpět, s odůvodněním, že mu nárok nepřísluší, rozuměno býti právě jen jako *motivované zpětvzetí přihlášky*, nikdy však jako vzdání se nároku, přijde tedy jen na to, zdali nárok opravdu má, i může proto přihlášku vždycky ještě nově podat, jen když lhuta k přihlášcám ještě neuplynula, neboť zpětvzetí přihlášky má jen za následek, že se věc pokládá tak, jako by přihláška nebyla podána bývala. Podal-li tedy požadovatel novou přihlášku dne 9. června 1921, byla podána v zákonné lhůtě čl. III. novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n. a musí o ní býti jednáno.

Čís. 2051.

V tom, že nábytkový vůz, vznítivší se jiskřením z lokomotivy, byl zařazen hned za lokomotivu, nelze spatřovati zavinění dráhy.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, Rv I 575/22.)

Nábytkový vůz, naložený na otevřeném voze, zařadila dráha jako první za služebním vozem. Nábytkový vůz za dopravy shořel. Žalobu majitele nábytkového vozu proti dráze procesní soud první stolice zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Zavinění dráhy spatřuje žalobce především v tom, že vůz, na němž byl nábytkový vůz naložen, byl zařazen jako první za služebním vozem. V této okolnosti nelze však spatřovati zavinění dráhy, neboť dle přílohy C. k železničnímu dopravnímu řádu I. lit. F (3) musí býti jenom vozy, na nichž jsou naloženy předměty nebezpečné výbušnosti, jako střelné a trhavé látky, odděleny od lokomotivy nejméně čtyřmi jinými vozy, jež nejsou naloženy předměty, pro oheň nebezpečnými. Dle téhož ustanovení nejsou uhlí a dříví předměty, pro oheň nebezpečnými, jak také zřejmo z čl. 50 doprav. předpisů čís. XX. Z toho plyne, že jednak nábytkový vůz nelze pokládati za předmět pro oheň nebezpečný, jednak že vozy, na nichž nejsou naloženy předměty, ohni nebezpečné, mohou býti zařazeny ihned za lokomotivu. Tomu neodporuje nijak ustanovení čl. 50, 51 a 52 dopravní instrukce XIX. (čl. 46 a násl. instr. XX.). Dle dotyčných ustanovení mají se zařaditi při osobních vlacích otevřené nákladní vozy se silničními povozy, nelze-li je zařaditi pro poměrně malou váhu v předu